

Historie hudby ve Francově Lhotě

Pro zachování jmen muzikantů a také zpěváků, kteří se ve Francově Lhotě věnovali hudbě a zpěvu je vypracována tato práce.

Údaje z historie jsou čerpány od dlouholetého kronikáře obce pana Josefa Václavíka a dosud žijících pamětníků (Alois Matůš čp.259, Josef Liška č.187, Jaroslav Matůš, z čp.259, Alois Filák z čp.23, Drahomíra Martinková z čp.322, Vilém Juráček z čp.99, Josef Trchalík z čp.380) Práci zpracovala Drahomíra Trchalíková - současná kronikářka.

Zatím nejstarší zmínka o hudbě ve Francově Lhotě je v zápise ve školní kronice z roku 1881. Nadučitel Merlíček tam popisuje oslavy sňatku prince Rudolfa Habsburského s princeznou Stefanií, dcerou belgického krále dne 10.5.1881. Píše se zde: „...v předvečer hořely mohutné ohně na okolních kopcích. Domy byly osvětleny a okna mnohých průsvity okrášleny. **Hudba** chodila po dědině a z národního děla se střílelo...“ Dále se například píše: „...ze školy odebraly se dívky s **hudbou** v čele za doprovázení svých učitelů...k obecnímu poli ve vesnici, kde dva jasany zasazeny býti měly...“

Podle uvedeného popisu muselo jít o hudbu dechovou, která se se svými nástroji mohla pohybovat. Určitě to nemohla být cimbálová muzika, protože s cimbálem by asi nechodili po vesnici.

Z knihy *Francova Lhota - historický obrázek obce, jejího území, lidu a života do konce 19.století* se můžeme dočíst, že :“ Velkou zálibou Merlíčkovou (myšleno Josefa, který ve Francově Lhotě působil v letech 1880 až 1900) a celé jeho rodiny byla hudba a zpěv. Ve Francově Lhotě založil Cyrilskou jednotu, která svým zpěvem se stala známá v širokém okolí. Též rád učil vesnické chlapce hrát na všechny možné hudební nástroje a řízená kapela, jím vycvičená, byla též všude oblíbená. Jeho syn Vladimír zase sestavil se svými bratry kvarteto, které dovedlo s úspěchem zahrát i náročné komorní skladby. Všichni členové rodiny hráli nebo zpívali. Jeho manželka Amálie hrála dobře na klavír i varhany a byla jistě nejlepší zpěvačkou ve sboru. V kostele a i při slavnostech to bývaly hotové koncerty pod vedením nadučitele Merlíčka. Velkou posilou sboru byl vynikající basista, hrnčír Rösner.“

O tom, že dechovka ve Francově byla již v 19.století nás přesvědčuje nález notových partů, které byly v prosinci roku 1998 objeveny na půdě rodinného domu čp.80 u Rösnerů (na Hrnčířovém).

Ve svazečku not pro basu (tzv.flüghorn) je několikrát podepsaný Josef Filák a dvakrát je tam uveden i rok 1887. Ve zbytku svazku not pro klarinet je zase podepsaný Josef Žídek, bohužel bez data. V dalších dvou sešitech je na obalu napsáno: *trombon A, Rösner Josef, Francova Lhota*. Tyto sešity pro trombon jsou zachovalejší, asi z novější doby.

Datování rokem 1887 (Filákovy noty) se potvrzuje, že dechovka v naší obci v 19. století byla. Hrál v ní Josef Žídek na klarinet a Josef Filák na basu - flüghornu. A je více jak pravděpodobné, že s těmito dvěma hrával už i Josef Rösner (Hrnčír).

Mezi uvedenými ručně rozepsanými notami byly i zbytky tištěných písní (not) vydaných v rozpětí let 1895 - 1901 v USA, které vydal Luis Vitak , Canton, O. - původem Čech. Názvy písní a ostatní údaje jsou anglicky. V jednom případě je tu však uvedena také „Gems o Bohemia“ s podtitulem „Smes ceskych pismi“, kde jsou nad řádky nadepsaná vždy první dvě slova začátku písní. Směs začíná písní „Bývali Čechové“, dále jsou mimo lidových písní i zlidovělé „Moravo,Moravo“, „ Hej Slované“ a „ Kde domov můj“. Patrně se tyto noty dostaly k nám od krajanů, kteří se v té době usazovali v Americe.

Dechová hudba ve Francově Lhotě byla patrně vždycky. Pamětníci nikdy nemluvili o cimbálovce, vždy mluvili o „plechovéj muzice“.

Bez dechovky se neobešla ani jedna slavnost Vzkříšení, Božího Těla nebo většího procesí na pouť na Hostýn.

A samozřejmě ani žádná svatba. Tak například na svatební fotografii z roku 1925 (svatba Aloise Lalošáka a Antonie Pavlacké) je kapela ve složení: stojící zprava František Smetana - baskřídlovka, Filák Josef (matrikář) - basa, Dorňák Josef - trubka, Slováček Jan - buben. Sedící Seidl Josef (odjel do Kanady v r.1934) - klarinet. Další dva hrající na klarinet a trubku jsou asi z Lidečka. Dále Matůš Jan (Tarabčák) - trubka, Bambuch Karel (Haňků) - trubka, Vajdík František (Vajd'áků) - křídlovka, Karel Janáč - baskřídlovka. Na další svatební fotografii (Josefa Trčky a Marie Dorňákové - asi třicátá léta) jsou muzikanti ve složení:

Fojtů Jan (Kožušník z Horní Lidče) - tenorsaxofon, Bartoník Jan (z Poschle - dnes čp.81) - esaltsaxofon, Slováček Jan (z čp.126) - buben, Dorňák Josef (dnes čp.205) - trubka, Smetana František - křídlovka, Filák Alois (Šimek čp.75) - harmonika.

Po založení hasičského sboru patřila dechovka ke sboru. Dokazuje to dochovaná fotografie z roku 1926, na níž je deset muzikantů v hasičské uniformě. Na bubnu je napsáno 19.9.1926. Stojící zleva je Karel Janáč (z čp.144), František Smetana (dříve u Tarabů), Josef Filák (Mikulín - matrikář), Karel Bambuch (od Haňků), Josef Dorňák (z čp.205). Sedící zleva je Jan Matůš (Tarabčák), František Vajdík (Vajd'áků čp.82). Bubeník je asi učitel František Hon, dále Josef Seidl (nad Raisem z čp.112, pravděpodobně pohřben v Kanadě). Poslední je Matůš - bratr Jana.

Na další fotografii je bubeníkem již Alois Filák (Šimek z čp.75).

Na svatebních fotografiích z Obecní kroniky z let kolem roku 1925 jsou také zachyceni muzikanti - dechovka.

Dechovka tu byla i ve třicátých letech. V zápisech spolku „Sdružení katolické omladiny“ se mluví o „*hudbě místní*“, při různých slavnostech s průvodem, které omladina pořádala, se mluví o průvodu s hudbou - do kostela, na výletišť, k poli o dožínkách a buď je zapsáno, že jde o hudbu místní nebo místní dechovou.

Při zábavách se však už objevují i jiné kapely. Tak např. při zábavě Omladiny u Reisů dne **4.9.1932** je zapsáno, že „*účinkovala hudba smyčcová ze Študlova*“.

29.1.1933 na tzv. Šátečkové zábavě je uvedena *hudba místní*.

15.8.1933 pořádala Omladina Valašské dožínky. Po svatém požehnání (taneční zábavy bývaly v neděli) *šel průvod s hudbou místní na zahradu u obecní kanceláře* (dnes mezi hasičskou zbrojnicí a Huskovým čp.32).

7.1.1934 byla zábava u Reisů, kde byla opět hudba *místní dechová*. Tato byla i na pouťové zábavě Omladiny u Pavlíků (2.9.1934).

20.1.1935 byl u Reisů Omladinský ples, ale tam hrál *Zděchovský jazzband*

8.9.1935 na zábavě u Reisů hrál *Zděchovský džez*.

Zajímavý zápis je z **9.2.1936**, kdy při *zábavě* u Reisů hrál *Jazz band z Francovy Lhoty*.

Ze vzpomínek Aloise Matůše (dříve z čp.113, později z čp.259) uvádíme:

„Před druhou světovou válkou byla založena kapela Jazz band. Hrála džezovou muziku. Patřil zde Josef Dorňák (z čp.205) - housle, dále Alois Filák (z Poschle čp.75 - Šimků) - harmonika (později jej Němci zavřeli), Jan Bartoník (z Poschle asi čp.81) - saxofon, Jan Fojtů (Kožušník z Horní Lidče) - tenor saxofon, Švirák Miloš (z Lidečka) - trombon. Jan Slováček (z čp.126) bubny. František Vajdík (Vajd'ák čp.82) - trubka.

Po válce v letech 1946-48 jsme dali „z nouze“ dohromady kapelu. Lidé chtěli tancovat. Hrála se polka, valčík, tango.

Tato kapela hrála ve složení: Antonín Bartoník (z Poschle) tenor saxofon, Ludvík Bartoník z Poteče - trubka. Jan Slováček (čp.126) bubny, Alois Juráček (z čp.99) harmonika, Alois Matůš (čp.259) harmonika. Později se přidal Josef Daňa z Horní Lidče na saxofon. Tato kapela neměla dlouhého trvání, protože Antonín Bartoník, Josef Daňa a Alois Juráček odešli do pohraničí.“

Z těchto několika údajů je vidět, že dechová hudba ve Lhotě pořád existovala, ale také, že už se tu vyskytl i jiný druh kapely (uvedený jazz band). Jen je škoda, že zápisy jsou tak sporé. Ještě větší škoda je, že se nezachovaly žádné písemnosti z jiných spolků, které také pořádaly různé zábavy a slavnosti. V té době byla v obci např. ještě jedna organizace mládeže - tzv. Dorost při organizaci republikánské strany.

Koncem první republiky se do obce přistěhoval z Hovězí Alois Blinka, který nastoupil na místo varhaníka v kostele. Byl výborný muzikant a ujal se dechové hudby. Tuto omladil a rozšířil o mladé muzikanty, které vycvičil.

Na fotografii z roku 1945 je dechová hudba hrající na místní pouti. Hrál se na Pavlíkové zahradě, pódium bylo postaveno tehdy před Šulákovou stolárnou čp.219. Jsou zde tito muzikanti. Z pravé strany Alois Daněk (čp.56) první křídlovka, Ladislav Pechalů, dále dva muzikanti ze Zděchova, které si pozval pan Alois Blinka - varhaník a kapelník, dále Josef Trochta (Kofrňák, dnes čp.292) trubka, Ladislav Filák (Kubina, dnes čp.301) trubka, Vladimír Hrbáček (z čp.29) baskřídlovka, Alois Blinka, první baskřídlovka a zároveň kapelník. Josef Kliš, basa (čp.272), Jaroslav Hrbáček (z čp.264, později dlouholetý varhaník v kostele sv.Štěpána ve Fr.Lhotě) druhá baskřídlovka, Josef Šulák, Josef Liška (čp.187), Jaroslav Trchalík (z Dvořiska čp.131) a Karel Hrnčířík (z Dolňanska čp.6)

Když po druhé světové válce odešel Alois Blinka do pohraničí, dechovku vedl jeden z muzikantů, které si jmenovaný vyučil - Alois Daněk z čp.56. Ten dechovou hudbu vedl až do konce šedesátých let.

Říkalo se o něm:“ Lojza Daňků, ten měl velmi čistý tón, ten zahrál i to, co v notách nebylo!“.

Na dochované fotografii z let 1957-1958 jsou zprava: Ladislav Pechal (nad školou, dnes čp.117), Alois Filák (Mikulín), Jaroslav Trchalík (z Dvořiska čp.131), Ladislav Filák (z čp.301), Karel Hajda (dnes čp.238), Alois Daněk - kapelník (z Bechova čp.56), Josef Filák (dnes čp.281), Antonín Surmař (z čp.44 - Feráků). Vzadu stojící je Jaroslav Hrbáček (později varhaník), Ladislav Hrbáček (z čp.29 - Dvořiska), Alois Houdek (listonoš z Horní Lidče, pocházející z Pulčína) a Josef Liška (čp.187).

Tato kapela hrávala ještě i později při pohřbech, či svatbách a jiných slavnostech. Ale přibývaly i jiné kapely, v jiné sestavě nástrojů a s jiným repertoárem než dechovka.

Dechová hudba z roku 1963 byla dle fotografie z pohřbu J.Trčky ve složení: zleva Hrbáček Ladislav (čp.29) - baskřídlovka, Filák Jaroslav (Mikulín - syn matrikáře) - basa, Hrbáček Jaroslav (pozdější varhaník) - baskřídlovka. Filák Josef (Mikulín, bratr Jaroslava) - trubka, Janošík Alois (z Val. Příkaz) - trombon, Liška Josef (čp.187) klarinet, Pechal Antonín (z Horní Lidče) - křídlovka. Surmař Antonín (Ferák) - klarinet. Bubeník neurčen. Poslední stojí Pohůnek ze Střelné.

V letech 1960-1964 tu byla kapela **Vesničan**. Na dochované fotografii mají muzikanti dřevěné pulty na noty, které vyrobil Alois Matuš (čp.259), když pracoval v Beskydu. Nápis napsal Josef Václavík (čp.313).Kapela byla ve složení: zprava Filák Ladislav (čp.301), Daněk Alois -kapelník (čp.56 z Bechova), Filák Josef (dříve čp.48 Mikulínů, dnes čp.281), Antonín Surmař (čp.44 -Feráků), Josef Liška (čp.187).Stojí Alois Filák (Mikulínů z čp.48) a Josef Matušinec - harmonika (Mikušík z čp.289).

Obsazení kapely se měnilo, někteří členové odcházeli a na jejich místa přicházeli noví. Měnilo se i složení nástrojů.

V roce 1966 podle fotografie z Bantic (okres Znojmo) hrál Ladislav Filák (čp.301) na bicí, Alois Matuš (čp.259) na harmoniku, Josef Liška (čp.187) a Josef Matušinec (čp.289) na saxofony. Dále zde hráli Střelňané J. Matocha na trubku a F. Pohůnek na saxofon.

V roce 1964-1967 byla kapela ve složení Matušinec Josef (čp.289) - kapelník, Josef Liška (čp.187) - oba saxofon, Josef Filák (čp.281) trubka, Ladislav Filák (čp.301) na bicí, Josef Žídek (z čp.54, později 326) na kytaru, Alois Matuš (čp.259) na harmoniku, Jaroslav Matuš - jeho syn na tenorsaxofon. V této kapele zpívaly již i Ludmila Filáková (čp.98) a Drahomíra

Martinková (čp.322) - ta vzpomíná, že obě chodily ještě do 8. a 9. třídy ZŠ a aby mohly vystupovat, musely mít souhlas rodičů.

Převážně v tomto složení byla tato kapela známá svými estrádami, které byly hlavně v letech 1965 -1971.

Veškeré toto dění bylo pod hlavičkou ČSM a poté osvětové besedy. Se svými kulturními vystoupeními navštěvovala kapela různé schůze, (např. výroční schůze JZD). Estrády předváděli i ve vedlejších vesnicích a nikdy se nezapomnělo na obce Bantice a Práče v okrese Znojmo (obce, kde se v rámci osídlování pohraničí po válce vystěhovalo mnoho rodin z Francovy Lhoty). Do této party lidí, kteří měli tehdy kulturu v obci „ve svých rukou“ patřila i začínající skupina The Flowers - o jejím složení později. Důležitým členem byl i Jaroslav Dorňák

(z čp.205), který se staral o všechno od elektriky a také o fotodokumentaci a Alois Židek (čp.54), který byl známý bavič.

Někteří muzikanti se vyměnili nebo změnili nástroje.. Např.v roce 1970 na Zahradkářském plese patřil ke složení z roku 1967 i Alois Tladlec (z čp.10), který hrál na baskytaru.

Postupem času se **v letech 1969-1970** začaly tvořit dvě kapely. Část se začala věnovat pouze moderní hudbě (The Flowers se změnila na Skeletons - podrobněji dále) a část pokračovala ve zhruba stejném žánru. Vznikla **Lhocanka**.

Ke kapele Lhocanka patřily zpěvačky Drahomíra Martinková (dcera kostelního varhaníka Jaroslava Hrbáčka) a Ludmila Žídková. Na harmoniku hrál František Jakeš ze Vsetína (dovedl ho Josef Matušinec, kapelník) a na bicí hrál Ladislav Kabrhel (čp.229). Jmenované zpěvačky společně vystupovaly asi do pololetí 1972. Pak odešla Drahomíra Martinková na mateřskou dovolenou (v prosinci 1972 se jí narodila dvojčata). Brzy se vrátila a zpívaly opět společně s Ludmilou Žídkovou až do října 1973, kdy odešla na mateřskou dovolenou zase Ludmila. Zimní plesovou sezónu odzpívala Draha sama. Dělit čas mezi stavbu RD, děti a kapelu vydržela do léta 1974. Pak začala zpívat zase sama Ludmila. Krátce na to začala zpívat nová zpěvačka. Byla to Ludmila Rýzová z Lidečka.

Od Silvestra roku 1976 začala vystupovat „nová“ Lhocanka. Zřizovatelem bylo JZD Fr.Lhota.

Kapelníkem byl stále Josef Matušinec (čp.289) - saxofon, trubka, klarinet, trombón, dále Josef Liška (čp.187) - saxofon, klarinet, Josef Trchalík (čp.74) - kytara , zpěv, Jan Pohůnek ze Střelné - varhany (vystudoval hudbu na AMU v Praze, později vyučoval hudbu v Žilině), Pavel Černocký (čp.140) basová kytara, Josef Kurtin z Lidečka - bicí a sestry Jarmila a Marcela Juráňovy (čp.304) - zpěv.

V roce 1979 byla tato kapela ve složení: Matušinec Josef, Liška Josef, Trchalík Josef, Kurtin Josef, Jarmila a Marcela Juráňovy, dále přibyl pan Urbánek z Lužné - hrál na trubku, na varhany začala hrát Eva Dorňáková z Lidečka a na baskytaru začal hrát Pavel Kurtin.

V létech 1980-1981 došlo opět ke změnám. Na baskytaru začal hrát Miroslav Husek (čp.116) a zpívat začala jeho sestra Marie (Marcela Hamarová, roz.Juráňová byla na mateřské dovolené). Nehrál již p. Urbánek.

V roce 1983 přestal hrát pan Josef Liška a s ním skončil i Josef Matušinec. Funkci kapelníka přebíral Zdeněk Matušinec (čp.271), který hrál na trubku. Zpívala znovu Marcela Hamarová a její sestra Jarmila.

Rok 1986 byl posledním rokem, kdy kapela Lhocanka vystupovala. Tehdy k ní patřili - Josef Trchalík - kytara zpěv, Josef Kurtin - bicí, Pavel Černocký - basová kytara, Karel Trchalík - kytara, Zdeněk Matušinec - varhany a zpívala Jarmila Juráňová.

Za dobu své existence kapela hrávala nejenom ve Francově Lhotě a Valašské Senici, ale vystupovala také v Horní Lidči, Lidečku, Lužné, Valašské Polance, Leskovci, Vsetíně, Kateřinícih, Ratiboři, Pozdřechově, Bratřejově, Střelné, Lačnově, Val. Příkazích, ve Študlově,

v Poteči, Štítné, ve Zděchově, v Janové, Halenkově, Novém Hrozenkově a na Slovensku - na Lysé p. Makytů, Lúkách p. M., Mestečku, Záriečí.

Pokud chtěly kapely v této době vystupovat na veřejnosti, musely mít tzv. „přehrávky“ před odbornou komisí. Ta byla utvořena ze zástupců Okresního kulturního střediska Vsetín, ONV Vsetín odboru kultury a hudebních odborníků. Každá kapela byla touto komisí zařazena do určité třídy. Na základě tohoto byla účtována odměna za produkci. Uvedená komise mohla kapelu, která nesplňovala podmínky i zrušit. Tyto přehrávky byly zhruba každé dva roky. Za produkci odváděla kapela poplatky tzv. Ochrannému svazu autorskému. Platilo se vlastně za hraní skladeb cizích autorů (profesionálních kapel).

K osobě Josefa Matušince.

Pan Josef Matušinec (Mikušík), nar.16.1.1933 byl muzikant tělem i duší. Je to patrné i z toho, v kolika zde uvedených kapelách bylo jeho jméno uvedeno. Byl velmi obětavý a neúnavný. Dával dohromady muzikanty, sháněl noty a sám je rozepisoval pro ostatní členy kapely.

Kolovala o něm taková příhoda, že když jako řidič autobusu městské dopravy ve Vsetíně zase myslel na noty, přijel s plným autobusem cestujících až do garáží ČSAD.

Pro hudbu ve Francově Lhotě udělal mnoho. Nebylo mu zatěžko, aby po namáhavé práci nebo noční směně hrál na tanečních zábavách pro radost a potěšení druhých. Bohužel, jeho srdce dotlouklo moc brzo (+11.5.1990).

Další takový kapelník se do této doby v obci nenašel.

The Flowers

V roce 1965 vznikl ve Francově Lhotě na Valašsku estrádní soubor, který účinkoval po okolních vesnicích a také na Slovensku a na Jižní Moravě v obcích Bantice a Práče u Znojma.

Z tohoto souboru postupně vznikly dvě kapely **The Flowers a Lhocanka.**

Režisérem estrád byl Josef Žídek přezdívaný Kůň a asistent režie jeho bratr Alois (Kobyła).

V době vzniku kapely The Flowers byla u Žídků na prázdninách jejich sestřenice z Kanady Ludmila Hrnčířik. Ta mluvila česky a nás - členy kapely - zasvětila do prvních anglických textů. Hodně tehdejších hitů nám také z magnetofonových pásků napsala a přeložila. Říkali jsme jí Kvítka, z čehož vznikl první název kapely tj. The Flowers – Květy.

Kapela udělala první přehrávky v roce 1965 a hrávala na tanečních zábavách a čajích po okolí, na Slovensku a na Jižní Moravě.

Potom nastupovali postupně členové skupiny na vojnu a kapela musela na čas přerušit činnost. To bylo v roce 1967 – 1969.

V té době hráli v kapele: Josef Žídek (Kůň), zakládající člen skupiny /kytara, zpěv/, Jaroslav Matuš (Guma) /sólo kytara a zpěv/, další Josef Žídek (Šušeň) /bicí/, Alois Filák (Zajíc) /baskytara a zpěv/, Alois Tkadlec (Krátký) /kytara a zpěv/. Zvukaře a fotografa skupiny dělal Jaroslav Dornák.

The Skeletons

Kapela The Skeletons (Kostlivci) byla založena na podzim roku 1969. První vystoupení měla 30.12.1969 ve Valašské Senici. Druhé na Silvestra 1969 doma ve Francově Lhotě v restauraci U Pavlíků.

Kapela v té době hrála převážně repertoár The Beatles, C.C.Revival, Rolling Stones, Olypmic, Petra Nováka apod. Později také vlastní skladby, které měly většinou „romantické“ názvy, jako např. Láhev ohnivé vody, Zlodějovo svědomí, Píseň oběšence, Sraligať a na útěku, Mňat'a z Ťanšanu, Blues pro Čonge Žabáka apod. Z těch opravdu romantických (bez úvozovek) to byly Balada o růži a Dívka ze snů.

Byla doba tzv. normalizace. Co bylo ze Západu, bylo špatné, tak i kapela musela změnit svůj název. Pod názvem The Skeletons vystoupila kapela naposledy 4.11.1972 na taneční zábavě ve Francově Lhotě, kterou pořádal ČČK. Po několika neúspěšných pokusech na ONV (Okresní národní výbor) s názvy Sputnik, Noční ptáci apod. byl nakonec schválen nový název skupiny

OB4

Kapela hrála pod zřizovatelem Osvětová beseda Francova Lhota (OB) a byli 4 členové skupiny (4). Pod názvem OB4 hrála kapela asi do roku 1976.

Domněnkou bylo, že aféra kolo české skupiny Plastic Peapl spustila lavinu hromadného rušení beatových skupin v celé republice. V okrese Vsetín byly tehdy zrušeny kapely Extrémum osculum z Valašského Meziříčí, Formace z Rožnova p. Radh., Hifi 100 ze Vsetína, OB4 Francova Lhota apod.

V době zrušení měla kapela OB4 již asi 1 rok nabídku od Tělovýchovné jednoty Lokomotiva Lúky (Slovensko), aby přešla pod TJ jako zřizovatele skupiny a hrála pod její hlavičkou. Byla to tehdy jediná šance, jak hrát dále. V té době měli čtyři členové kapely v aparatuře cca 100 000,- Kč, dnes to není nic moc, tak na jeden zesilovač, ale tehdy to byly velké peníze. „Pány“ – rušitele kapel to ale nezajímalo.

Musely se udělat nové přehrávky (přezkoušení) v Povážské Bystrici, po kterých se kapela zařadila mezi špičkové skupiny v okrese Povážská Bystrica. Porota tehdy byla složena z části také z profesorů Hudební akademie v Žilině a při pohovoru těsně po přehrávkách jim bylo nejvíc divně, že žádný člen nemluví slovensky. Naštěstí nikdo neprozradil, že se jedná o zrušenou skupinu The Skeletons, OB4 z Moravy.

Robinsoni

Pod tímto novým názvem pak kapela hrála dále na Slovensku, ale i na Moravě. Asi po roce hraní v roce 1977 přišel další zákaz a to ke vjezdu do okresu Vsetín. Tehdejší funkcionáři okresu Vsetín to brali jako podraz na ně, že zrušená skupina hrála dál. V té době bylo vydáno toto nařízení (asi celostátní). Kapela z jiného okresu mohla hrát v příslušném okrese jen se souhlasem ONV, pod který spadá pořádající obec. Tzv. Souhlas ke vjezdu do okresu. Pro skupinu Robinsoni tím vznikla kuriózní situace. Když měla hrát doma ve Francově Lhotě, okres Vsetín, ale zřizovatele měla TJ Lokomotiva Lúky, okres Povážská Bystrica, dnes Slovensko (tehdy jedna republika). Aby mohla převést aparaturu ze zkušebny, která byla asi 30 m od Kulturního domu Francova Lhota, na dvoukoláku pěšky a hrát na místní zábavě, museli pořadatelé zábavy požádat ONV o povolení ke vjezdu kapely do okresu Vsetín. Naštěstí pas nebyl potřeba! Dnes tomu nikdo nevěří, že to bylo vůbec možné. Skupina Robinsoni skončila hraní v roce 1977.

V této kapele, která postupně vystřídala názvy The Skeletons, OB4 a Robinsoni hráli tehdy tito členové: Jaroslav Matůš – kapelník /sólo kytara, zpěv/, Vilém Juráček /varhany, zpěv/. na baskytaru se postupně vystřídali: Josef Jančár (Kára), Pavel Černocký a Karel Jančár. Na bicí hráli postupně Miroslav Kotrla ze Vsetína a Alois Filák. Později přibyl Zdeněk Matušinec /trubka, flétna/, který byl kapelníkem Robinsonů. Bylo to z důvodu, že vystudoval konzervatoř, a kapelník skupiny musel mít hudební vzdělání, což on splňoval.

Tritonus

Skupina Tritonus byla založena v roce 1978. Založili ji asi po roční pauze dva „Kostlivci“ Pavel Černocký a Alois Filák v místním hostinci U Pavlíků po vypití několika piv a kalíšků fernetu. Ještě to odpoledne navštívili dvě zpěvačky z místního folklórního souboru Skřivánek, vedl ho pan učitel Švrčina, které měly zájem zpívat v nějaké beatové kapele. Zpěvačky Marie Trochtová a Ivana Garguláková projevíly zájem. Dále byla na varhany přijata Ludmila Surovcová, která tehdy studovala již asi osmý rok hru na klavír. Na kytaru hrál Alois Jančár, bývalý kytarista „Béčka“ skupiny The Skeletons. Pro rychlejší rozjezd kapely pomohl bývalý sólo kytarista a kapelník Kostlivců Jaroslav Matůš (Guma), který v kapele skončil při vystoupení na Silvestra v kulturním domě v Púchově.

Asi po dvou letech snažení a neúrody přišla doba žní. Kapela se prosadila a zábavy měly dobré až hojně návaly fanoušků. Kapela hrála repertoár BoneyM, Abba, Olympic, Madony, Mariky Gombitové, Miroslava Žbirky, Elánu apod. a vlastní skladby. Jako zvukař a dopravu zajišťoval Josef Ondruš. Později docházelo v kapele postupně ke změnám v obsazení. Přišla

nová zpěvačka Alena Ondrůšová, na bicí začal hrát Ladislav Jančár, na klávesy ing. Pavel Joura ze Slavičína, na sólo kytaru ing. Miroslav Baloušek z Valašských Klobouk. Kapela hrávala na tanečních zábavách v okolí, na Slovensku i na Jižní Moravě, kde se jednou při taneční zábavě v Banticích podařil fanouškům husarský kousek. Vypili úplně veškeré zásoby alko i nealko nápojů. Na druhý den v neděli musela paní hospodská donést z domu aspoň flašku borovičky, aby měla ráno co nalévat.

Později nastoupili: na bicí Miloš Sáblick z Lidečka, na sólo kytaru Jaroslav Ščotka z Horní Lidče, na klávesy další varhaník Robin Filák (syn Aloise Filáka) a ke konci kariéry kapely i David Filák (syn Aloise Filáka). Měnil se také repertoár, byl také od kapel Turbo, Europe, Queen, Sandra, Kim Wilde a vlastní věci.

Kapelníkem skupiny byl od založení 1978 do roku 1989 Alois Filák (Zajíc) /baskytara, bicí, zpěv/. Kapely musely tehdy dělat každé dva

roky povinné kvalifikační přehrávky. Každá skupina musela předložit repertoár - seznam 50 skladeb, kdy 75% muselo být od autorů ze socialistických zemí, 25% ostatní s českými texty. Dvě skladby si při přehrávce vybrala porota a dvě si vybrala kapela. Když náhodou vybrala porota skladbu, kterou měla kapela s anglickým textem, byly v záloze předem připraveny i dvě jiné česky zpívané skladby, z nichž se jedna zahrála místo té vybrané. Samozřejmě to nešlo udělat u známých hitů. Bohudíky, v porotách bývali vesměs zkušení muzikanti, kteří věděli, že jsou na stejné lodi (hnané východním větrem) jako ti, které mají hodnotit a nedělali žádné zbytečné problémy.

Poslední přehrávky dělala kapela 2. listopadu 1989, těsně před skončením své činnosti.

Kapela Tritonus z Francovy Lhoty hrála do konce roku 1989.

Údaje od r.1965 do r.1989 zapsal Alois Filák (Zajíc)

Dechová hudba z roku 1967 hrála ve složení

Kapelník Josef Matušinec (Mikušík) , Hrbáček Vladimír (čp.29), Karel Hajda (dnes čp.238), Alois Daněk (čp.56), Filák Josef (Mikulín) , Josef Liška (čp.187), Jaroslav Trchalík (ze Dvořiska čp.131), Ladislav Filák (čp.301).

V roce 1977-78 hráli v dechovce tyto muzikanti: Josef Rösner (z čp.191) - buben, Jaroslav Filák (Mikulín - dnes ve Střelné) , Jindřich Sívek (z Lužné), Jan Pohůnek (ze Střelné)- trubka, Matušinec Josef - kapelník. Jaroslav Matocha (ze Střelné) - trubka, Josef Liška - klarinet

V těchto letech se ani jeden svátek Františky či Josefa, někdy i Marie neobešel bez „vyhrávání“. Kapela chodila po domech, kde žili lidé těchto jmen a pod okny jim vždy vyhrávala k svátku. Lidé si toho považovali a už měli pro muzikanty přichystáno pohoštění. Toto vyhrávání končilo (zvláště na Josefka) až v časných ranních hodinách druhého dne.

Tento zvyk skončil zhruba v roce 1982-83.

Skřivánek - pionýrský národopisný soubor při ZDŠ Francova Lhota působil v obci v letech 1974-1981 a díky jemu se o Francově Lhotě vědělo na mnoha místech republiky.

Zakladatelem a duší tohoto dění byl pan Milan Švrčina z Valašských Klobouk - tehdejší učitel na ZDŠ Francova Lhota. Vytvořil cimbálovou muziku a dal dohromady taneční a pěvecký soubor. Muzikanti nebyli z naší obce, byli to většinou učitelé (z našich občanů zde hrál Miroslav Trlica z čp.337 - na housle). Ale pěvecký a taneční sbor byl nejprve z řad žáků naší školy, později se dali dohromady i dospělí. Aby bylo možné v té době vystupovat na veřejnosti, byla tato činnost pod hlavičkou pionýrské organizace.

Skřivánek vystupoval na schůzích, oslavách 1.máje, různých besedách, vítání občánků do života, na Rožnovských slavnostech v Rožnově pod Radhoštěm i na různých soutěžích. Dostal se také za hranice republiky (Polsko).

Vystoupení na veřejnosti bylo celkem **298**. O Skřivánku se psalo v novinách a soubor vystupoval několikrát i v televizi.

Díky členům souboru se vědělo, jak vypadá valašský kroj. „Cérkám a ogarom“ to v něm opravdu slušelo.

Éra národopisného souboru Skřivánek Francova Lhota skončila náhlým úmrtím pana Milana Švrčiny v září 1981.

Ani tady se už nenašel v obci nikdo, kdo by v této jeho činnosti pokračoval.

Kostelní sbor.

Když píšeme o hudbě, musíme se zmínit i o zpěvu. A to o tzv. „kostelním sboru“. Kostelní zpěvačky zpívaly pod vedením varhaníka při slavnostních mších (např. o Vánocích), svatbách v kostele a nejvíce při pohřbech. Za varhaníka Aloise Blinky (od r.1937) zpívaly Františka Blinková, Emílie Matušincová (Drábková), Jiřina Kučná (Mrázová), František Vajdík (Vajdáků z čp.82), Antonín Bartoník (z Poschle), Aloisie Klišová (čp.25), Anastázie Filáková (Šeligová), Marie Trchalíková (Filáková), Vlasta Filáková (Pohrabáčová), Marie Langrová (Šeligová), Marie Bučková, Marie Haspalová (Tarabová). Za varhaníka Vrby (od 1952) zpívaly zpěvačky - Filáková Anežka (čp.98), Hrbáčková Jiřina (čp.264), Aloisie Klišová (čp.25), Anna Mikesková (pocházela z čp.99 od Juráčků), Marie Bučková (z čp.142), Anastázie Filáková (čp.270 - Šeligová z čp.78), Ludmila Juráňová (čp.231), Emílie Surmařová (roz.Filáková z čp.98, později čp.280), Jaroslava Garguláková (roz.Lišková z čp.128, později z čp.188), Marie Filáková (roz.Garguláková z čp.188, později čp.281), Emílie Matušincová (z čp.271), Trchalíková Marie (roz.Filáková z čp.98, později z čp.74).

V sestavě, kterou uvádíme dále zpívaly - Marie Trchalíková (čp.74), Emílie Surmařová (z čp.280), Anežka Filáková (čp.98), Ludmila Juráňová (čp.231), Emílie Trochtová (čp.143), Jaroslava Garguláková (čp.188), Anastázie Filáková (čp.270), Marie Filáková (čp.281), Františka Trchalíková (čp.352), Jiřina Hrbáčková (čp.264), Emílie Matušincová (čp.271), Anna Ezechýlová (čp.310), Aloisie Klišová (čp.25), Anna Mikesková (čp.99), Marie Bučková (čp.142). Vedl je varhaník Jaroslav Hrbáček (čp.264). V roce 1999 zpívaly téměř ve stejném složení, scházely pouze Anna Ezechýlová, Aloisie Klišová a Anna Mikesková

A když jsme se dostali ke kostelnímu zpěvu, vzpomeneme i varhaníky.

Varhaníci ve Francově Lhotě

Varhany byly do kostela ve Francově Lhotě pořízeny v roce 1794. Nejprve hráli učitelé Kašpárkovi a po nich učitel Merliček. Po jeho odchodu do penze v roce 1900 hráli na varhany učitelé Kopecký a Kreml. Pak to byl Jan Kuba, nadučitel. Tento zacvičil do varhanictví místního občana Josefa Filáka z čp.48. Ten hrál až do 19.4.1937. Pak se do obce přistěhoval i s rodinou Alois Blinky, který pocházel z Hovězí. V obci měl domek (dnes RD čp.251). Byl to dobrý varhaník. Pravděpodobně měl i varhanickou školu. Za jeho působení v obci opět rozkvétal i kostelní sbor. Dalším varhaníkem byl Jiří Vrba, měl hudební konzervatoř. Přivedl jej kněz P. Ladislav Olšina (1952). Při varhanictví vyučoval hudbě i místní občany (samostatná kapitola) a od něj se hudbě naučil i pan Jaroslav Hrbáček, který nastoupil po něm. Hrál skoro až do konce svého života - zemřel v roce 1997.

Ze vzpomínek jeho dcery Drahomíry Martinkové (čp.322).

„Tatínek pan Jaroslav Hrbáček se záhy ujal i spolupráce s dětmi a získal je pro zpěv o Vánocích, pásmem koled a recitací. Podobně pak děti zpívaly a recitovaly v měsíci květnu při tzv. „májových pobožnostech“. Zájem z řad dětí byl veliký, ale ne každý mohl zpívat. Kdo neměl hudební sluch a zpěv mu nešel, dostal alespoň básničku a tak byly všechny děti, které měly zájem o vystupování na veřejnosti, spokojeny. Recitaci doladřoval P. Ladislav Olšina, který každé dítě přezkoušel a také každého odměnil nějakou sladkostí. Když jsme viděli, že se P. Olšina shýbá ve své pracovně na faře pod gauč a vytahuje kufr, bylo jasné, že odměna nás nemine.

Tatínek začal svoji spolupráci s dětmi tak, že pro první sólové vystoupení získal mě, tehdy osmiletou a nacvičil se mnou lidovou koledu „Milý Bože, kam dál hůře, co já robít mám...“

A pak získal další spolužačky Ludmilu Filákovu (čp.98), Marii Pavlackou (čp.108), Janu Petříkovu (čp.1) a mnoho dalších. Tato činnost s dětmi trvala několik let. Já a Ludmila Filáková jsme vytvořily duet a zpívaly jsme v kostele ještě několik let. Podobně i ve škole

v pěveckém sboru, který tehdy založila mladá učitelka Marie Šenkýřová, která hrála na harmoniku a věnovala se dětem tak, že se mohly zúčastnit okresní pěvecké soutěže. A my dvě jsme okresní soutěž vyhrály a postoupily jsme do krajského kola. Tímto dětským vystupováním jsme získaly chuť i zkušenosti pro pozdější vystupování na zmiňovaných estrádách a ke zpěvu ve Lhocance“.

Pan Hrbáček pokračoval již v započaté tradici nacvičování vánočních mší s dospělými. Zpočátku to byl smíšený pěvecký sbor a později jen sbor ženský. Každý rok se nacvičila nová vánoční mše známějších autorů. Nejoblíbenější byla vánoční mše Jana Jakuba Ryby - „Hej Místře“. Toto pak přispívalo ke krásné vánoční atmosféře v našem kostele.“

Po panu Hrbáčkovi hrála v místním kostele Marie Škarpová (čp.265), která zpěv a hudbu na varhany vystudovala. Následovala Regina Kabrhelová, která se střídala s Evou Tkadlecovou z Valašské Senice.

Varhaník Jiří Vrba a výuka hudby ve Francově Lhotě

Vzpomíná Vilém Juráček z čp.99.

„V padesátých letech se přistěhoval na naši farnost kněz profesor Ladislav Olšina. Přivezl si varhaníka a učitele na hudební nástroje - jmenoval se Jiří Vrba. Napřed bydlel u Juráňů (Kožaňků čp.221), později se odstěhoval do malého domečku nad školou (čp.43). Začal vyučovat na varhany a smyčcové nástroje. Cvičným nástrojem bylo harmonium, které bylo umístěno na faře. Druhé harmonium měl učitel doma.

V září 1955 jsem nastoupil i já s dalšími žáky na vyučování na varhany. Výuka byla dvakrát týdně po školním vyučování. Se mnou chodil Alois Trochta (z čp.217) a Miroslav Vajdíka (z čp.22). Měli jsme společné hodiny na harmonium. Vyučovaly se skladby od skladatelů pro piano - Schmidt, Gurlitt a dále od Krause a Maláta.

Druhý a třetí ročník často podle stejných skladatelů, ale složitější repertoár.

Jeden den v týdnu jsme cvičili v podstatě společně, druhý den v týdnu přišel pan varhaník, poslechl si zadané úkoly. Když byl spokojen, zadal další cvičení, když ne, tak pokáral, projevil nespokojenost a hráč do příště musel cvičení opakovat. Často použil i rákosku (mírné klepnutí po prstech i za ucho). Byly žákovské knížky, kde učitel hru známkoval. Když dal jedničku, tak byl veselý a hráče tím povzbudil ke cvičení (v druhém a třetím ročníku stále těžších skladeb). V roce 1955 bylo postaveno fotbalové hřiště. Chci naznačit, že k hudbě přibyl pro nás další koníček - fotbal. Já a Alois Trochta jsme hráli za žákovské mužstvo. Také jsme pásli krávy a pracovali na poli.

Druhý rok nám dával varhaník klíče od varhan v kostele. Slabším žákům dával lehčí a lepším dával úkoly těžší. Doprovázeli jsme pak také mladé zpěváky a zpěvačky hlavně o vánocích při koledách.

Já už jsem chtěl hrát spíše improvizace „moderních šlágrů“. (Tyto skladby jsem čerpal z obecního rozhlasu z MNV, protože rádio měl v tu dobu málokdo). Jak mě zaslechl pan farář Olšina, požaloval to varhaníkovi a matce, došlo k roztržce a já jsem přestal během podzimu docházet na vyučování.

Během podzimu 1957 mně bratr sehnal harmonium. Měl jsem svůj nástroj. S varhaníkem jsem se částečně udobřil. Miroslava Vajdíka nechal na cvičení docházet k nám do domu. Dokonce kolem Vánoc i Velikonoc byly u nás (ve staré chalupě) při mém nástroji nácvičky zpěváků i zpěvaček se samotným Jiřím Vrbou. Zkoušely se koledy, velikonoční pašije i pohřební písně. Bylo to určitý čas proto, že zpěvačky pocházely většinou ze středu obce.

Asi za rok a půl musel bratr harmonium vrátit. Údajně bylo papírenské firmy Jindřichov na Moravě.

Šli jsme do učení. Varhaník se odstěhoval a tím byla tato kapitola o hudbě ukončena.

P. Vrba zemřel 21.2.1999 v Pardubicích.

Pan varhaník byl absolutní profesionál a také psycholog. Například založil první a druhou ligu ve šprtci. Nebo se „hledal poklad“ na Černocké Americe. Šlo se podle různých značek

(kamenů, stromů, křoví apod.) a pod stromem byl ukrytý „poklad“ - plná krabice oříškové čokolády! Později mi došlo, že to všechno přichystali o něco starší hráči, kteří se chodili učit také na varhany a hlavně na smyčcové nástroje. Byli to Josef Bartoník (čp.81), Josef Koňářik (čp.101), Karel Juráň, Josef Masař (čp.319) a jiní.“

Já, Ty, On - malá, čistě svatební skupina **vznikla v r.1977**. Hráli v ní: Josef Kadleček z Valašské Senice -hrál na baskytaru a havajskou kytaru, Ladislav Filák (Kubina) - na bubny a Alois Matůš (čp.259) na harmoniku. Skupina se rozpadla v roce 1986. V hraní dále pokračoval již jen jejich nejmladší člen Kadleček Josef - přešel do skupiny Vlci.

V roce 1986 vznikla další svatební kapela - „**Vlci**“. Hráli zde Kabrhel Ladislav (čp.229) - harmonika, Kabrhel Vlastimil (syn) -bubny, Kadleček Josef - baskytara, Žídek Josef (čp.326)- zpěv (dříve člen Lhocanky), Žídková Ludmila (jeho manželka - rovněž již dříve uváděna ve Lhocance) - zpěv.

Kapela vyhledávána hlavně na svatby, srazy rodáků a různé oslavy. Repertoár byl složen z lidovek i moderních písniček.

Co bude dál?

Jiná kapela totiž v době, kdy byla tato práce zpracovaná (rok 1999) v naší obci nebyla.

Je to zajímavé. V obci se totiž podařilo již v roce 1988 zajistit výuku hudby pro děti. Zpočátku to zařizovalo tehdejší JZD a Osvětová beseda Francova Lhota.. Vyučoval zde pan učitel Mářa a Přileský, kteří dojížděli z Vlachovic. Učilo se jednou týdně a to v zasedací místnosti kulturního domu. Vyučovala se hra na klavír, harmoniku a housle. Klavír byl školní a harmoniku zakoupil tehdejší MNV. Rodiče dětí za výuku platili poplatek. Později se výuka přestěhovala do školy. Místo učitele Máři začal vyučovat Zdeněk Matušinec, jehož jméno se zde již objevilo několikrát. Na hodiny teorie se dojíždělo do Lidové školy do Valašských Klobouk, kde byl jmenovaný učitelem, od r.2009 ředitelem.. Začala se vyučovat i hra na trubku a flétnu. Zájem z řad dětí nebyl malý. Některý rok se ani všichni nedostali Ale kapela nevznikla žádná.

Dechová hudba Valaška

Shora jmenovaný Zdeněk Matušinec hraje na trubku v dechové hudbě Valaška z Valašských Klobouk.

Tato kapela vystupuje v televizi, koncertuje v zahraničí a jejich písničky si může každý koupit na zvukových nosičích (kazety, CD).

Podobná situace, jako u nás, byla i v okolních obcích. Kapela s repertoárem pro mládež (jako býval The Skeletons nebo Lhocanka) nebyla v okolí vůbec.

Na jejich tanečních zábavách hrály kapely z jiných okresů.

Pouze dechovka má dosud svou tradici v Lidečku, Valašské Polance a Valašských Kloboukách (psáno v roce 2002).

Skupina KOKOBENT. V této skupině hráli kromě dalších i naši občané sourozenci Petr, David a Ondřej Filákoví z čp.23 a Josef Žídek z čp.407. Skupina vydala i několik vlastních CD (Možem robiť koniny, Darí sa, Uvapáajuvazapá) a 2 videoklipy..

Skupina v roce 2003 vystupovala např. na Valašském Big beat Festu v Liptále. V repertoáru měla různorodé žánry. Od reage přes pop, rock, funky až po jazz. V roce 2006 se skupina přejmenovala na Kobent. Z našich občanů už zde hrál pouze Josef Žídek. V roce 2010 zde z naší obce hrál pouze Josef Žídek

Skupina Power 5

Skupina hrála např. v roce 2003 jako předkapela německé metalové skupiny Helloween ve Zlíně. Ve skupině hrál místní občan Richar Filák z čp.381. I tato skupina vydala své CD s názvem Minuty věčnosti. Richard Filák zde působil v letech 2001-2006. Na evropském turné 2007 hrál Richard Filák i s australskou kapelou Black Majesty

The Same Or Different.

Tato skupina hraje druh hudby „hard cor“ .Hrál zde např. Stanislav Brlica z čp.109, Alois Šerý z čp.73 a další. V obci tito muzikanti nikdy nevystupovali. Kapela hrála většinou na různých festivalech v republice.

Skupina Špagát

Tato mladá rocková kapela je z Horní Lidče. Na baskytaru zde hraje náš občan Jindřich Brlica z čp.357

Ondřej Filák (přezdíváný Endy Moon) se narodil ve Vsetíně roku 1983. Jeho otec Alois Filák byl v minulých letech všestranným hudebníkem ve skupinách The Skeletons a Tritonus. Hudbě se Ondřej začal věnovat zhruba ve třinácti letech. Přispělo k tomu i to, že jeho starší bratři Robin, Petr a David hráli také v kapelách. Ze všech připomeňme alespoň skupinu Eclipse. První nástroj který ho oslovil, byly klávesy. Touha po vlastní tvorbě a sebezdokonalování byla zřejmá už od začátku. K syntezátoru postupně přidal kytaru, basu a bicí. Endy nemá žádné hudební vzdělání. Inspiraci čerpal z nahrávek, kterými ho zásoboval bratr David. S dalším bratrem Robinem spolupracoval na svém prvním demosnímku v roce 2000. Album nebylo příliš povedené, a tak se o rok později vrátil do studia, tentokrát s bratrem Davidem. Vzniklo pět songů na pomezí popu, funku a jazzu. Přestože výsledek byl o něco lepší, rozhodl se Ondřej s dalším nahráváním několik let počkat. O pár měsíců později začal působit jako klávesista v domácí skupině Kokobent. Tato skupina hrála žánrově pestrou muziku s vtipnými slovenskými texty. Natočil s nimi tři alba: Možme robiť koniny, Darí sa a Uvapáajúvazapá. Na poslední desce hostoval i jako bubeník. V roce 2004 musel však hledat vyučený číšník práci, ale chtěl se živit hudbou. Nějaký čas si přivydělával barovým hraním, ale když poprocková skupina Reflexy tehdy vyhlásila konkurz na zpívajícího basistu, přihlásil se a místo dostal. Kvůli pracovnímu vytížení v nové kapele byl donucen opustit Kokobent. V posledních letech vystupoval se skupinou Reflexy a účinkoval zatím na třech jejích albech: Mám se Líp, Mínus 7 a Nevšední událost. Endy se občas věnoval i jiným projektům. V roce 2005 byl členem doprovodné skupiny Petra Fialy (zpěvák skupiny Mňága a Žďorp). Jednalo se o krátké turné k druhému sólovému albu Petra Fialy – Je čas. O rok později pak doprovázel s kapelou Showband, zlínskou zpěvačku Alici Konečnou. Mimo jiné spolupracoval také s hudebníkem Pavlem Březinou, který vlastnil nahrávací studio Golden Apple ve Zlíně. V roce 2008 po dvouleté práci dokončil Ondra první sólové album pod názvem Endy Moon- Midnight in rain. Také spolupracoval na albu písničkáře Martina Motýla a jeho ženy Eriky. Ten samý rok se podílel větší mírou na novém albu skupiny Reflexy Nevšední událost i jako zpěvák a ve stejném roce také vyvinul s Rudolfem Sivčákem vlastní model baskytary podle svých představ. Má vlastní kapelu Endy Moon 4pm Band.

David Filák, nar. 11.6.1975 – bratr Ondřeje Filáka je od 16.7.2010 členem folkrockové skupiny Fleret.

Skupina Fleret má nezaměnitelný zvuk. Jeho typickým znakem jsou regionální a lidové kořeny. Projevují se jak v obsazení kapely (housle, fujara, klarinet, flétny, mandolína) tak v jazyce textů (textař vtipně využívá dialektu), v typických hudebních i pěveckých frázích a v melodice. Lidovými kořeny se ale skupina neomezuje. Mísí je dohromady s rockem. Tento vliv je opět viditelný jak v nástrojovém obsazení (bicí, elektrické kytary) tak v charakteristickém způsobu zpěvu a struktuře skladeb.

Dále David hraje a zpívá s bratrem ve skupině Endy Moon 4pm Band.

Skupina Vyhod' blinkr

Členy skupiny jsou naši občané Zdeněk Filák z čp.381 (zpěv), Jaroslav Změlík z čp.292 (bicí) a Roman Sucháček z čp.190 (kytara). Dále zde hraje Martin Hudek (Valašské Klobouky) na baskytaru a Dalibor Maniš (Valašské Klobouky) na kytaru. Skupina hrává mimo jiné i jako tzv. předkapela na vystoupeních známějších kapel. Kapela působí od roku 2006.

Lůzabend

Tuto skupinu založili sourozenci Josef a Karel Trchalíkovi (kdysi členové Lhocanky) a Zdeněk Sáblík. Zpívá Hana Trchalíková ml. Hrají pro přátele na menších akcích. Některé písničky jsou z jejich vlastní tvorby. Hrají od roku 2006.

Paralize

Zatím nejmladší hudební seskupení ve Fr. Lhotě. Tvoří je žáci místní základní školy František Brlica, Oldřich Sáblík a David Veteška. Dohromady se dali v roce 2008. Doposud skupina vystupovala na různých školních akcích. (zapsáno 2010)

Chrámový sbor

Díky Valašské nadaci a hlavně z myšlenky Josefa Kliše vznikl v naší obci sbor chrámových zpěváků a zpěvaček z Francovy Lhoty a Valašské Senice. Aby mohl sbor opravdu zpívat, bylo nejdříve nutné najít sbormistra. Bohužel v naší obci ani v sousední Valašské Senici nikdo takový nebyl. Pak se panu Klišovi podařilo zajistit pana Karla Kubku, učitele z Horní Lidče, který vede sbor při kostele v Lidečku. Zkoušelo se na chalupě U Hrnčíře. Tajným přáním bylo stihnout nacvičit pásmo na svěcení varhan, které bylo v místním kostele naplánované na srpen 2003. A dobrá věc se podařila. Jejich první vystoupení v kostele bylo skutečně dne 30. srpna na této slavnosti a bylo pro všechny přítomné zážitkem.

Členové a členky sboru v době založení byli:

Z Francovy Lhoty Hana Trchalíková ml. z čp.74, Marie Sáblíková z čp.329, Ludmila Žídková z čp.326, Ludmila Šeligová z čp.296, Marie Filáková z čp.169, Ludmila Trchalíková z čp.318, Františka Trchalíková z čp.352, Františka Rumánková z čp.220, Drahomíra Martinková z čp.322, Ludmila Filgasová z čp.299, Ivana Hrbáčková z čp.406, Anna Lukášová z čp.208, Michal Trchalík z čp.352, František Matušinec z čp.158, Josef Šeliga z čp.296, Josef Kliš z čp.50, Josef Koňářík z čp.101, Josef Žídek z čp.326, Jindřich Matocha z čp.367 a František Mikulín z čp.273. Z Valašské Senice to byla Anna Matušová, Ludmila Tkadlecová, Jana Chromíková st., Jana Chromíková ml., Ludmila Surovcová, Josef Veteška, Josef Kurtin a Karel Matuš.

Schóla

Vznikla při místním kostele v roce 2007 za působení Otce Antona Kasana. Schólu vede Regina Kabrhelová, která hraje na varhany a kytaru. Dále tu jsou: Eva Tkadlecová z Val. Senice, Eliška Kabrhelová, Lenka Šerá, Vendula Kindlová, Lenka Kabrhelová, Lenka Matušincová, Jana Filáková, Lucie Chovancová, Klára Danihlíková, Jana Chromíková, Kristýna Eliášová a Jana Tkadlecová (poslední tři z Val. Senice). Schóla zkouší na faře. Děvčata zpívají při mších svatých, většinou při hrubé. Dále připravily v roce 2008 a 2009 Živý betlém. Pravidelně se zúčastňují např. soutěže Hradní tóny na Brumovském hradě, různých přehlídek apod.

Tožvitaj

V této skupině hraje a zpívá Roman Silvestr, na baskytaru hraje Richard Filák, na kytaru Josef Filák a na kachon (místo bicích) Ladislav Kabrhel.

PepinoBand

Historie hudební skupiny Pepino Band sahá až do roku 1975 a je provázaná s dalšími skupinami, které působily ve Francově Lhotě. V roce 1975 si společně pokoušeli zahrát spolužáci Josef Kliš, nar.r. 1962 a Karel Trchalík, nar.rovněž r. 1962. Nejdříve společně jen na kytary. Posléze začal na bicí hrát Josef Kadleček z Valašské Senice. Využívali aparaturu otce Josefa Kadlečka ze skupiny Já, Ty, On a částečně svou vlastní – hudební nástroje. Karel Trchalík měl kytaru, kterou vyrobil jeho bratr Josef Trchalík ze skupiny Lhocanka a Josef Kliš zase kytaru, kterou koupil od Jaroslava Matuše ze skupiny The Skeletons –resp. OB4. Po příchodu nového bubeníka Josefa Františe začal Josef Kadleček hrát na baskytaru

svého otce a Josef Kliš střídavě buď na kytaru nebo klávesy zn. Claviset po svém strýci Vilému Juráčkovi ze skupiny The Skeletons. Pokud zrovna hrály, hrál na klávesy, ale jak vzpomíná Karel Trchalík, jednou rukou Josef hrál a druhou letoval. Stalo se již Josefovým osudem, že až do vzniku Pepino Bandu dohrával všechny Vilíkovy varhany (než vypověděly službu). Karel Trchalík stihl ještě naučit hrát na kytaru první akordy Miroslava Huska a poté se se skupinou rozloučil. Hlavním důvodem byl žalostný stav aparatury, kdy byl zasažen el. proudem a sotva přežil. Tam kde držel struny, zůstaly na ruce po dlouhou dobu po nich stopy. Skupina působila pod názvem Údery. Hrála až do r. 1978 pod SSM Valašská Senice a zkoušky bývaly v její klubovně. Jen krátce pod názvem Meteor ještě působila při MNV Francova Lhota již za účasti dalšího kytaristy Pavla Kurtina. Pavel Kurtin, Miroslav Husek a Karel Trchalík se posléze sešli ve skupině Lhocanka. Josef Kliš hrál ve skupině Tep ve Vsetíně, Josef Františ hrál ve Val. Meziříčí.

V roce 2008 se opět setkali Josef Kliš a Karel Trchalík s tím, že si jen tak zahrají, kdy Karel byl a je členem skupiny Lůzabend a Josef Kliš a Josef Skýpala ze Zděchova tvořili krátce duo hrávající na rodinných oslavách. Karlova kytara vhodně doplnila „samohrajky“ a tak na dalších akcích již hráli společně. Po čase se součástí Pepina stala i Karlova dcera Hanka Trchalíková-Lysáková - zpěv a Zdeněk Sáblik - basová kytara oba rovněž z Lůzabendu. Od roku 2014 hrál Josef Kliš už jenom se Zdeňkem Sáblikem.

Z naší historie hudby je patrné, že se muzika „dělí“. V několika případech se uvádí jména našich občanů v dřívějších dobách i v současnosti – od dědečků po vnoučata.

(dopsáno v září 2010, upraveno 2012, 2013, 2016 Drahomíra Trchalíková)